

[Mimi Jakobsen]

svømning, de går til musik, og de har et hav af aktiviteter i deres fritid. Det er ikke dem, der har brug for ungdomsklubberne. Det er restgruppen, vi på en eller anden måde skal have fanget op, og da tror jeg ikke, at ungdomsklubberne er løsningen. Det er ikke en permanent løsning. Man kan via det opsøgende arbejde få fat i disse unge, men så tror jeg, man nok må indrømme, at ungdomsklubberne er et for stift system. Jeg tror, man skal forsøge at kanalisere disse unge ind i nogle interessegrupper, som bliver nedsat, hvor de unge bor, hvor problemet er, og det er nok helt andre aktiviteter, der skal tilbydes denne gruppe end dam, ludo, bordtennis, og hvad ved jeg. Det er ikke det, der appellerer til denne gruppe. Man må tage udgangspunkt i noget af det, der interesserer dem, og det er deres knallerter eller motorcykler, hvis man når op i den aldersgruppe. Så må man lave motorcentre, man må lave interessegrupper for dykning, for svæveflyvning og sådan noget, hvor der sker noget. Det er det, der aktiviserer disse unge, og ikke stillesiddende sysler.

Jeg mener altså, at ungdomsklubbernes væsentligste opgave, som jeg sagde, må være at kanalisere unge over i interessegrupper. Ungdomsklubberne i sig selv kan være gode nok, men kun som en overgang f. eks. til frivilligt ungdomsarbejde inden for sport, musik, og hvad der i øvrigt findes.

Fru Inger Stilling Pedersen sagde tidligere, at lediggang er roden til alt ondt. Det er muligvis rigtigt, der er i hvert fald ingen tvivl om, at der skal tilbud til. På den anden side set vil jeg godt rejse det spørgsmål, om ikke de mange tilbud, vi i form af institutionsophold giver børnene i deres tidlige år, på en eller anden måde skaber en form for rastløshed. Man anbringer dem i en institution og dér spørger man dem hele tiden: hvad vil du nu, hvad kunne du nu tænke dig, har du lyst til det, og har du lyst til det? Jeg er bange for, at man ikke levner de børn en chance for at sidde stille ned og prøve at beskæftige sig selv. Jeg ved godt, det må være fantastisk svært i en børnegruppe på 30, og det er muligt, det kræver flere pædagoger, men jeg er bange for, at denne rastløshed slår igennem i 14-15 års alderen, hvor man ikke længere har denne tætte opfølgning af tilbud og tilbud og tilbud, og det giver en manglende evne til at beskæftige sig selv, til selv at finde

på noget eller til at sidde og kede sig lidt engang imellem, uden at der behøver at ske ulykker af den grund. Jeg vil bestemt ikke sige, at børneinstitutioner er af det onde, men jeg mener bare, man skal finde en balance mellem at stille krav og give tilbud, men man skal også lade børnene passe sig selv en gang imellem.

Jeg hørte i går en psykolog, der udtalte, at hun mente, man stillede for få krav til børnene, og det tror jeg er rigtigt. Jeg tror, det er rigtigt, at for at føle sig som en del af samfundet må man mærke, at det ikke er ligeegyldigt, hvornår man kommer i skolen, det er ikke ligeegyldigt, hvad man gør ud af sit arbejde i skolen. Skolen er børnenes arbejde, ligesom forældrene har arbejde, og det skal der gøres noget ved. Det er heller ikke ligeegyldigt, hvordan man opfører sig derhjemme eller på byggelegepladsen. Der skal i det hele taget stilles krav til børn, for at de ikke føler sig som outsiders. Det er også en form for omsorg, at de føler: det er ikke ligeegyldigt, hvordan vi opfører os, der er nogen, der tager sig af os. Det tror jeg er vigtigt, og jeg tror, vi er inde på at stille for få krav til børnene. Det er muligvis noget af det, der gør, at de føler, det kan være lige meget, og så tror jeg, vi er inde på noget farligt.

Ebba Strange (SF):

Min første reaktion, da jeg så formuleringen af kristeligt folkepartis forespørgsel, var, at den er da rettet til en forkert minister, den burde da have været rettet til socialministeren primært, måske til arbejdsministeren eller undervisningsministeren. Derfor glædede det mig, at der i justitsministerens svar lå noget af det samme, at det jo er begrænset, hvor meget man inden for justitsministeriets regie kan gøre for at forebygge ungdomskriminalitet, kriminalitet i det hele taget. Jeg var glad for, at ministeren påpegede, at det, det drejede sig om, var at undgå, at de unge havnede i straffesystemet, og det samme har flere andre ordførere været inde på. Derfor vil mit indlæg også i høj grad handle om, hvad vi fra socialistisk folkepartis side mener man kan gøre inden for andre områder end inden for justitsministeriets regie, dvs. inden for politi og domstole.

Naturligvis kan man gøre noget også inden for politi og domstole. Vi kunne fortsæt-